

Sygn. akt VIII C 1322/21 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy w Kielcach VIII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Grzegorz Szyba

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2022 roku w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. A.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz M. A. kwotę 2571,15 zł (dwa tysiące pięćset siedemdziesiąt jeden złotych piętnaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 września 2021 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz M. A. kwotę 369 zł (trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 września 2021 roku do dnia zapłaty;

III. zasądza od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz M. A. kwotę 1117 zł (tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;

IV. nakazuje pobrać od Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kielcach kwotę 998,76 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt osiem złotych siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem kosztów sądowych

Sędzia Grzegorz Szyba

Sygn. akt VIII C 1322/21

UZASADNIENIE

wyroku sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 30 maja 2022 roku

Pozwem z dnia 19 września 2021 roku powód M. A. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. kwoty 2 940,15 złotych (2 571,15 zł +369) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 19 września 2021 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 9 lipca 2021 roku w wyniku zerwania linii wysokiego napięcia uszkodzony został pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność M. A.. Podmiotem odpowiedzialnym za należyte utrzymanie sieci elektrycznej był (...) S.A. Oddział S., który posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w związku z działalnością gospodarczą w pozwanym Towarzystwie (...). Pozwany uznał swoją odpowiedzialność i w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda kwotę 4 475,06 zł. Powód uznał wypłacone odszkodowanie za zaniżone w stosunku do rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się różnica pomiędzy kosztami naprawy oszacowanymi przez niezależnego

rzeczoznawcę samochodowego (7 046,21 zł) a wypłaconym odszkodowaniem (4 475,06 zł) powiększoną o kwotę prywatnej ekspertyzy w kwocie 369,00 zł. Powód wezwał pozwanego do zapłaty powyższej kwoty. Wezwanie okazało się bezskuteczne. (pozew k. 2-5)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 września 2021 roku w sprawie o sygn. akt VIII Nc 1826/21 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 35).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty Towarzystwo (...) w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu przyznał, że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powoda kwotę 4 475,06 zł i wypłacone odszkodowanie w pełni odpowiada rozmiarowi szkody a wydatki przekraczające koszty naprawy zaproponowany przez pozwanego nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym ze zdarzeniem z dnia 9 lipca 2021 roku. Podniósł, że zaferował powodowi organizację i przeprowadzenie naprawy pojazdu w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...). Końcowo pozwany zakwestionował zasadność poniesionych przez powoda kosztów prywatnej kalkulacji w kwocie 369,00 zł. (sprzeciw od nakazu zapłaty k.40-41).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 lipca 2021 roku w wyniku zerwania linii wysokiego napięcia zarządzanej przez (...) S.A. Oddział S. uszkodzeniu uległ pojazd marki C. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność M. A.. (...) S.A. Oddział S. posiadał ubezpieczenie OC z tytułu prowadzonej działalności w pozwanym Towarzystwie (...). Umowa ubezpieczenia obowiązywała od 1 lutego 2021 roku do dnia 31 stycznia 2022 roku. W dniu 23 lipca 2021 roku M. A. zgłosił pozwanemu szkodę, której nadano numer nr (...). W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 4 475,06 zł z tytułu odszkodowania.

(okoliczności bezsporne)

M. A. zlecił oszacowanie szkody i została ona wyceniona na kwotę 7 046,21 złotych. W związku ze sporządzeniem wyceny powód poniósł koszty w wysokości 369,00 zł. Powód wezwał pozwanego do zapłaty spornej kwoty. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

Dowód: kalkulacja naprawy z dnia 11 sierpnia 2021 roku (k. 20-25), faktura nr (...) (k.32), przedsądowe wezwanie do zapłaty (k. 26-27)

Celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu oszacowany z uwzględnieniem części zamiennych oryginalnych o cechowanych logiem producenta pojazdu przy uwzględnieniu stawki za roboczogodzinę w wysokości 100 zł netto stosowanej na rynku lokalnym przez zakłady naprawcze nieautoryzowane wynosi **7 209,67 zł**.

Dowód: opinia biegłego M. S. (k. 57-63).

Stan faktyczny, w istotnej części pomiędzy stronami bezsporny. Wymienione wyżej dowody tworzą spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Stwierdzić należy, że żadna ze stron nie poddała skutecznie w wątpliwość ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Spór pomiędzy stronami sprowadzał się do kwestii ustalenia rozmiaru szkody. Zasadnicze znaczenie dla ustalenia tej wartości miała opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej i wyceny pojazdów M. S. (2) ((k. 57-63), który określił ją na kwotę **7 209,67 złotych**, przy czym wskazał, że naprawa pojazdu winna odbyć się z wykorzystaniem części oryginalnych. W ocenie biegłego opisana naprawa doprowadzi pojazd do pełnej sprawności technicznej i nie spowoduje wzrostu jego wartości handlowej. Na dzień powstania szkody w obrocie handlowym w zakresie w jakim był uszkodzony opiniowany pojazd nie były dostępne części alternatywne o jakości Q. Zamontowanie zamiennika oznaczonego cecha (...), P”,” w miejsce uprzednio zamontowanej części oryginalnej, fabrycznej nie gwarantuje

doprowadzenia pojazdu do stanu jak przed zdarzeniem. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia jednoznacznych i stanowczych wniosków opinii biegłego. Opinia była jasna i zupełna.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 § 5 k.c.). W świetle powyższego, nie budzi wątpliwości zasada odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie, która nie była przez niego kwestionowana.

Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Przepis art. 362 k.c. statuuje zasadę pełnego odszkodowania, zgodnie z którą poszkodowany powinien uzyskać naprawienie szkody w całości, a jej rozmiar wyznacza górną granicę obowiązku odszkodowawczego. Ustalenie rozmiaru szkody dokonywane jest poprzez zastosowanie tzw. metody dyferencyjnej, polegającej na porównaniu stanu majątku poszkodowanego z chwili ustalania szkody ze stanem hipotetycznym, w jakim by się on znalazł, gdyby nie wystąpiło zdarzenie szkodzące. W praktyce najczęściej stosowana jest tzw. ograniczona metoda dyferencyjna, polegająca na oszacowaniu wpływu zmian wywołanych czynem niedozwolonym na wartość wybranych części majątku poszkodowanego. Obliczanie wartości całego majątku poszkodowanego jest bowiem niepraktyczne i bardzo trudne, dlatego badaniu poddawane są tylko te składniki, na których wartość wpływ miało zdarzenie szkodzące.

Pomiędzy stronami nie było sporu co do tego, że należne powodowi odszkodowanie winno odpowiadać wartości koniecznych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Biegły ustalił koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia na kwotę 7 209,67 złotych, którą należało pomniejszyć o kwotę odszkodowania już wypłaconego, to jest o kwotę 4 475,06 złotych. Skoro powód M. A. w pozwie domagał się kwoty 2 571,15 zł, powództwo uwzględniono w całości, na podstawie przytoczonych przepisów orzekając jak w pkt I wyroku.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie także w zakresie żądania zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji kosztów naprawy. Koszt ekspertyzy pozostaje bowiem w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Pozwany dysponował wszystkimi danymi niezbędnymi do oszacowania szkody a mimo to jego wycena była wadliwa, co doprowadziło do znacznego zaniżenia odszkodowania. Powód nie dysponował dostępem do specjalistycznego oprogramowania służącego wyliczaniu wartości szkody w pojazdach, więc zmuszony był zlecić stosowną kalkulację specjalście, co więcej wyliczenia prywatnej ekspertyzy zleconej przez powoda zostały w zasadzie potwierdzone w opinii biegłego.

Dlatego Sąd w punkcie II wyroku, na podstawie przytoczonych przepisów zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda M. A. kwotę 369,00 zł.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek stanowił przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 2 k.c.). Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 2 571,15 zł złotych za okres od dnia 19 września 2021 roku i od kwoty 369 zł za okres od dnia 19 września 2021 roku zgodnie z żądaniem pozwu.

Nie ma racji pozwany wskazując, że za oddaleniem powództwa przemawia fakt, że poszkodowani nie skorzystali z propozycji naprawy pojazdu w zakładzie naprawczym współpracującym z pozwanym. Po pierwsze pozwany

nie wykazał, że faktycznie złożył poszkodowanym konkretną ofertę naprawy pojazdu w zakładzie naprawczym w miejscu zamieszkania poszkodowanych w standardzie, który przywróci stan pojazdu do stanu sprzed szkody (to jest między innymi z użyciem części zamiennych oryginalnych). Nie zostało również wykazane, aby części zamienne i materiały lakiernicze niezbędne do naprawy rzeczywiście znajdowały się z dyspozycji współpracujących z pozwanym podmiotów. Najważniejsze jest jednak to, że powód w ogóle nie ma obowiązku dokonywać naprawy uszkodzonego pojazdu, a więc tym bardziej nie ma obowiązku dokonywać jej w zakładzie naprawczym wskazanym przez ubezpieczyciela. Poszkodowany może według swojego wyboru żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje bowiem normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji. Powstanie roszczenia w stosunku do ubezpieczyciela o zapłacenie odszkodowania, a tym samym jego zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar.

Zasadą w procesie cywilnym jest, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 § 1 k.p.c.). Na koszty poniesione przez powoda w kwocie łącznej 1 117 zł, składają się: opłata od pozwu w kwocie 200,00 zł, 900 zł - tytułem wynagrodzenia dla fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnej według stawki ustalonej na podstawie §2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radów prawnych (Dz.U z 2018 roku, poz. 265ze zm.) oraz 17,00 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa. (pkt III wyroku) O odsetkach od zasądzonych kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 1¹ k.p.c.

O nieuiszczonych wydatkach postępowania obejmujących wynagrodzenie biegłego w kwocie 998,76 złotych (k. 72), Sąd orzekł stosownie do wyniku procesu na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

sędzia Grzegorz Szyba